

**U KOOS
VOOR
MIJ,
IK KIES
VOOR U.**

Hemelse Vader,
U koos voor mij,
ik kies voor U.
Dat heb ik U vandaag beloofd.
Mensen zeggen: je staat aan het begin.
Ze zullen het wel weten.

Ik ben van start gegaan.
Mijn jawoord heeft geklonken.
Ja, ik wil U dienen.
Ja, voor U wil ik leven.
Met U loop ik de Loopbaan.

Ik heb gekozen en zal weer moeten kiezen.
Iedere dag opnieuw.
Geef dat ik U trouw zal zijn.
In elk geval ben ik verzekerd
van Uw trouw.

Ik sta aan het begin
van mijn reis van A naar Beter.
God,
ga met mij mee.
Amen

INHOUD

1	D-day	12
2	Must have: mentor	16
3	Discipline... duh!	20
4	Over Avondmaal enzo	24
5	Mijn gemeente is onmogelijk	28
6	Evangelisch is veel leuker	32
7	Practical Christianity	36
8	V-day	40

 D-DAY

01

Ik zag er een beetje tegenop om belijdenis te doen.

Het gekke was dat ik niet wist wat ik aan moest trekken. Ik voel me het beste in zo'n laaghangende spijkerbroek. Maar iedereen die belijdenis doet ziet er zo netjes uit - ik wilde ook weer niet de enige zijn zonder pak. Uiteindelijk heb ik een pak gekocht en dat voelde goed, al had ik me ook prima gevoeld wanneer ik daar in mijn eigen kloffie had gestaan. Op de dag zelf heb ik veel steun van God ervaren. Het was een mooie dienst. Wel moest ik lachen om mijn belijdenistekst (psalm 100:4). Over een lied zingen voor God, maar als ik ergens níet van houd is het van zingen.

Jan Dirk

Dat was het dan. Je hebt belijdenis gedaan. Je hebt er maanden naar toegeleefd en nu is het voorbij.

Je had je er vast een bepaalde voorstelling van gemaakt vooraf. Misschien dacht je dat alles zou veranderen. Dat er iets heel bijzonders met je ging gebeuren. Maar in plaats van een verheven en sacrale toewijding die je geest vervulde, zat je je wellicht druk te maken om van alles en nog niks. Dat je zou struikelen bij het naar voren lopen, dat je stem raar uit zou schieten bij het jawoord, dat je emotioneel zou worden, dat er rode vlekken in je hals zouden zitten, dat je... nu ja, vul zelf maar in. Je had misschien ook verwacht dat je meer van God zou ervaren, maar in plaats daarvan sprongen je gedachten allerlei kanten op. Je had gewoon – alwéér – jezelf meegenomen.

*Misschien dacht je dat
alles zou veranderen.*

Zo zou het gegaan kunnen zijn. Maar het kan natuurlijk ook anders. Wellicht stond jij er vol overgave, klonk je jawoord als een klok, was het een ultieme ervaring, een kippenvelmoment van de eerste orde en ervoer je dat God heel dichtbij was.

Hoe dan ook, het was D-day. Decision Day. En de vraag blijft: en nu? Was dit nu een soort 'point of no return'? Of blijft je leven hetzelfde en is er weinig tot niks veranderd?

**En de
vraag blijft:
en nu?**

 **MUST
HAVE:
MENTOR**

02

Na het doen van belijdenis was daar ineens die dip.

Ik had een jaar lang met een groep actief nagedacht over God en geloven, ik deed belijdenis en vervolgens ging ik naar huis. Ik moest het 'alleen' gaan doen. Het voelde alsof ik in een gat viel.

Tamara